

RAUHALLISTA JOULUA

Ropon excu sivut 4-5

HBN -kuvia sivu 7

BaltIK-xq sivut 8-9

Piparkakkutalo sivu 12

Pääkirjoitus

Viimeistä viedään, niin se vaan nyt on!

Tuntuu uskottomalta, kuinka paljon sitä voi vuodessa oppia täysin uusia asioita - sellaisia, jotka aluksi koki käsittämättömän vaikeiksi, mutta jotka nyt vuoden jälkeen tuntuvat jo rutiineilta, itsestäänselvyyksiltä. Vuosi sitten kun otin Ruutisten päätoimittajan tehtävät vastaan, en ollut kai koskaan (tai korkeintaan muutamana kerran) käyttänyt tiedostonsiirto-ohjelmaa FTP. Kyllä, tunnustettava se on! Nyt tuo pikku välttämättömyys on minulla jokapäiväisessä käytössä ja kotihakemistoni taistelee sallitun tilankäytön ylärajoilla kuin äärimmilleen viritetty kuminauha.

Mutta FTP ei ole ainoa ohjelma, jota olen oppinut käyttämään. Kuten niin monessa uudessa asiassa, myös erilaisten tietokoneohjelmien käytön omaksumisessa pätevä opettaja on ensi arvoisen tärkeä. Minä onnistuin sellaisen itselleni saamaan, kun tämän vuoden alussa edessäni oli välttämätön tutustuminen Adobeen PageMaker-taitto-ohjelmaan. PageMaker on erittäin kätevä ja varsin tehokas taitto-ohjelmalla Ruutisten kaltaisiin projekteihin, kunhan vain oppii ja osaa kaikki sen tarjoamat ominaisuudet hyödyntää. Korvaamattomana apunani ja opastajani toimi Mikko Sane. Itse asiassa hän on ollut sitä koko vuoden aina, kun olen elänyt niitä hektisiä kahta tai kolmea päivää ja yötä, ennen kuin uuden Ruutisen on täytyntä olla valmiina painossa.

Opiskelijana ihminen joutuu omaksumaan ja sisäistämään koko ajan jotakin uutta. Välillä uusi asia täytyy oppia hyvin lyhyessä ajassa, välillä tietoa tulee joka suunnasta niin paljon, että tehok-

kainkin biologinen massamuisti on koetuksella. Kuitenkin juuri tuo halu kehittää itseään ja pyrkimys parantaa omaa suoritustasoaan on se voima, joka vie meitä eteenpäin - niin yksilöinä kuin yhteiskuntanakin.

Jotkut asiat kiinnostavat yksilöä enemmän kuin toiset (yllättävää :-). Ne kaikkein kiinnostavimmat asiat ovat joskus sellaisia, että niille haluaa uhrata kaiken aikansa ja tarmonsaa ja ne myös omaksuu ja oppii paljon tehokkaammin riippumatta siitä, kuinka paljon uutta tietoa joutuu kerralla vastaanottamaan. Itse olen tänä syksynä käynyt erittäin mielenkiintoista kurssia. Yhdyskuntasuunnittelun perusteet, kurssi joka järjestetään arkkitehtiasastolla ja joka ainakin Y-puolen opiskelijoille on valinnaisten kurssien joukossa, on ollut minulle innostava kokemus. Kurssilla olen päässyt lähemmin tutustumaan arkkitehtien opiskeluelämään ja -tyyliin ja toisaalta saanut kokea sen hyvän mielen, kun raksalla opittuja asioita on voinut soveltaa niinkin laajaan kokonaisuuteen kuin yhdyskuntasuunnittelu. Samalla olen (toivottavasti) oppinut ymmärtämään paremmin myös arkkitehtien näkemyksiä ja ratkaisuja erilaisiin asioihin - sellaisiin, mitkä itse luultavasti ainakin ensi istumalta olisin tehnyt aivan toisin.

Minusta tuntuu, että suuria päätöksiä tehtäessä on hyvin tärkeää, että päättäjillä ja päätökseen vaikuttavilla henkilöillä on riittävän laaja ymmärtämys ja näkemys käsiteltävästä asiasta. Siksi kenenkin tärkeäksi, ettei opiskeluaikana vielä erikoistuta liian tiukasti jollekin tietylle, hyvin kapealle alle, jolloin vaarana piilee, ettei joskus onnistu näkemään edes metsää puilta.

Haluun lopuksi palata vielä tähän toiseen erittäin mielenkiintoiseen projektiin, eli Ruutisiin. Ruutisten päätoimittajana tehtäväkenttäni tämän lehden toimituksessa on ollut varsin laaja. Olen vastannut siitä, että lehdellä on ollut sen välttämättä tarvitsemia ilmoittajia. Olen päässyt toteuttamaan itseäni ja visuaalisia näkemyksiäni (?) taittaessani lehteä. Olen kokenut sen hieman saman tapaiseksi kuin taulun maalaamisen tai runon kirjoittamisen - pitkän hiomisen jälkeen

lopputuloksena on kuta kuinkin tyydyttävä ja valmiin lehden myötä on sitten saanut ihailla kätensä jälkeä. Toisaalta olen luonut jokaiselle lehdelle tietyn rungon, jonka mukaan sitten olen pyrkinyt jutunkirjoittajia metsästämään. Lehti ilman juttuja nimittäin olisi kuin vesimeloni ilman vettä. Haluankin todeta: metsästysonneni on ollut erittäin hyvä - SUURI KIITOS KAIKILLE KIRJOITTAJILLE JA TOIMITUSKUNNASSA MUKANA OLLEILLE!!!

-Kerkko;-)

Puhis

OI AUTUUTTA, 24 aamua joululomaan... Siinä vierähti vaihteeksi yksi vuosi siten, etten budjetoanut kalenteristani yhtään kokonaista viikkoa itselleni (Maanantai: "syö suklaata", tiistai: "Muista! Ihmemies kolmosella!", keskiviikko: "pue päällesi"...). Keväällä tähän oli muka liian kiire, kesällä taas liian peaa ja syksyllä asenoiduin liiaksi vain vartomaan taannoin hurahamaani milleniummatkaan (ARGH! Millennium! Milloin hyllyille tupsahtaa 2000-pyppy-paperi? Hamstraan sitä vessaani vuoreen ja näytän milleniummille minne se kuuluu!) eikä sen vuoksi edes juolahtanut mieleeni ottaa täysvapaata lukuvuoden aikana. Lopputuloksena on arvatentämä: pimeää ja viluista, ahistaa ja hios-taa ja pierettää ja jalat haisevat pahalle ja VOIMASENNUS kuinka hitaasti päivät mönkivätään eteenpäin. Miljoonia puuhia olisi puuhattavana likaisella lattialla eikä yhtikäs mitään saa kuitenkaan aikaan. Viitisen vuotta sitten julkisissa eräs pyöreäposkinen puliukko ahdisteli meitä silloin lukiolaisia kysymällä minne olimmekaan matkalla. Vastatuamme aristellen "kouluun..." hän jatkoi arvuuttamisen minne hän vuorostaan on menossa... "HUNNINGOLLE!" Sinne minäkin voisin vaikka harkita suuntaavani... Mutta ennen sitä häivyn LOMALLE. Tyhjennän pankkitilini, myyn kännykkäni, vaihdan nimeni, sukupuoleni, pukeuden vain Black Horseen ja **liukenen**. Ettekä varmaan nää mua ku vast ens vuastuhannel!! %&?!@!!

Heippa ja kivat sulle,

Saana

RUUTISET
toivottaa kaikille
lukijoilleen oikein
hyvää joulua
ja
onnellista
uutta vuotta 2000!

TEKNIIKAN AKATEEMISTEN LIITTO TEK

Liity TEKIN jäseneksi ja ilaa

Tekniikka&Talous

-lehti kotiisi maksutta osoitteessa
www.tek.fi

Sivuilta saat myös tärkeää tietoa juuri sinua koskevista työsuhteasioista ym.

Palveluksessasi: k orkeakouluyhdysmies
Magge Marko Hiipakka, puh: 468 3255
email: magge@cc.hut.fi

RUUTISET

Rakennusinsinöörikillan virallinen kiltalehti

Ruutiset ilmestyy neljä kertaa vuodessa
painopaikka: Riihimäen Kirjapaino
painos: 1 100 kpl
ISSN 1235-628X

päätoimittaja:
Rudolf Ruutinen

Kerkko Vanhanen
(040-596 8296)

dokumentointi:
Tomi Jokiranta
Johanna Lemmetty

taittoavustus:
Mikko Sane

Rakennusinsinöörikillan
Rakentajanaukio 4
02150 Espoo
puh. 09-451 3491
fax. 09-468 3218
www.tky.hut.fi/~ik

toimituskunta:

Tarmo Savolainen
Tomi Jokiranta
Johanna Lemmetty
Päivi Lehtonen
Mika Pohjolainen
Joran "Hasse" Hasenson
Pia Rahikainen
Jouni Ojala
Elina Nurminen
Marika Latvala
Jussi Nykänen
Juuso Mäkinen
Joonas Arponen
Eero Sihvonen
Jenni Matikka
Esa Sirkkiä
Teemu Sihvola
Maija Heikkinen
Silja Tamminen
Matti Kummu
Kari Hillo
Elina Samila
Camilla Vornanen

Rakennusinsinöörikillalta (1913-)

puheenjohtaja
Saana Ruotsala

opintotoimikunnan pj / vara-pj
Maija Heikkinen

kirjuri
Liisa Kivekäs

rahastonhoitaja
Jarmo Lempinen

sisäasiaintoimikunnan pj
Hanna Kajan

ulkoasiaintoimikunnan pj
Joni Kokko

excursiotoimikunnan pj
Juuso Hietanen

oltermanni
Jouko Kankainen

HIENOSÄÄTÖLEKA

menestyi TKY:n edustajistovaaleissa

Marraskuun alussa läytiin Otaniemessä Teknillisen Korkeakoulun Ylioppilaskunnan edustajistovaalit. Vaaleihin osallistui erilaisia listoja ja renkaita, jotka koostuivat pääosin ainejärjestölistoista tai olivat muuten vaan itsensä näköisiä ja tuntuja yhteenliittymiä.

Edarivaalejen mainonta ja muu ympärillä pyörivä sirkus oli luonteeltaan hyvin harrastelijajenkistä, eikä tiukasta vaaliväännöstä ja juonittelusta näkynyt merkkiäkään. Sata Päivää-lehtikin päätti kertoa vain HYY:n vaaleista ikäänkuin muita pariakymmentä ylioppilaskuntaa ei olisi olemassakaan.

Raksaosaton oma lista

Hienosäättöle-

ka lähti peliin

16 vahvalla

ehdokkaalla.

Ehdokkaita oli

joka vuosi-

kurssilla eikä

heidän ansio-

luettelonsa varmaankaan tähän lehteen

mahtuisi, niin mittava se oli. Vaalimainon-

taa käytiin herrasmiesmäisesti vain sal-

lituilla keinoilla, joista suositun lienee

amerikassa kehitetty Tell-Your-Friend-

To-Vote-You-menetelmä. Jännitys hui-

pentui 3.11. iltaan, jolloin tulokset vihdoin

saapuivat Keltsussa vaalivalvojai-

sia pitävälle Lekan porukalle TKY:n pää-

sihteeri Jyrki Noposen käden johdatte-

lemana paperinippuna saatesanoin täs-

sä-nää-nyt-ois.

Hienosäättöleka sai veretseisauttavan

yhden paikan vaalivoiton, mikä ei riittä-

**Hienosäättöleka
sai vaaleissa neljä
edustajapaikkaa**

**Hienosäättö-
lekalle
229 ääntä!**

nyt valtakunnallisen uutiskynnyksen ylittämiseen toisin kuin tulevissa presidentinvaaleissa, joissa yhden paikan voitto tuonee palstatilaa. Äänikuningas Johanna Lemmetty sai peräti 38 ääntä ja muut läpi menneet olivat Tarmo Savolainen (24), Katri Makkonen (21) ja Eero Korhonen (16). Ensimmäiseksi varaedustajaksi tuli lopulta arvan jälkeen Liisa Kivekäs (15) ja toiseksi varaedustajaksi Kerkko Vanhanen (15). Muutkin ehdokkaat keräsivät mojavat äänen ja kokonaisuäänimäärä nousi peräti 229 äänen suuruiseksi, mikä on hyvä määrä pienelle Raksalle.

Mikä edustajisto oikein on?

Edustajisto on 45-jäseninen TKY:n korkein päättävä elin, joka ohjailee operatiivista valtaa käyttävää hallitusta. Edustajiston tärkeimpiä tehtäviä on ollut viime vuonna muunmuassa suuri sääntöuudistus, jossa ikivanhat säännöt veivattiin uusiksi. Edarin kautta kulkee myös koko TKY:n budjetti. Edustajisto kokoontuu vaihtelevasti noin kerran kuussa. Edustajistoon päässeitä kannattaa ja pitääkin häiritä tulevana vuonna, kun joku asia TKY:ssä tökkii tai muuten vaan kiinnostaa. He ovat sitä varten.

-Ruutiset

3-sivun raksalainen

Tällä kertaa hieman silmäniloa kauniimman sukupuolen edustajille :)

**RUUTISET
ONNITTELEE
VASTAVALITTUA
VUODEN 2000
RAATIA!**

**Uuden Raadin pikaesittely vielä
ennen joulua seuraavassa # :ssä.**

OLTERMANNIN

TERVEHDYS

Almanakka on tosi hyödyllinen. Nytkin se näyttää, että ole jättänyt tervehdysten teon viime tippaan. Lisäksi se kertoo, että IK:n pikkujoulu on ensi perjantaina - silloin kun muut lukevat tämän.

Pikkujoulusta se alkaa, kestää neljän adventin ajan ja saa päätöksensä jouluaattoiltaan, sitä kutsutaan joulunodotukseksi. Odotus täytyy ainakin minulle jouluyön hiljaisina hetkinä, hiljaa soitettuihin joululauluihin, raukeaan lukuhetkeen ja kynttilöihin - ympärillä on hiljainen rauha joka jatkuu aina aattoiltaan.

Pikkujoulusta alkaa joulun odotus. Odotus on aina samanlaista, tapahtumakin ovat samat - mutta siitä huolimatta odotus kihelmöi aina yhtä kutsuttavasti kuin pikkupoikana. Odotukseen kuuluvat ainakin minulla pikkujoulu, lahjojen suunnittelu, kuusen hankkiminen, joululaulujen kuuntelu, joulukalan ja kinkun laitto. Lienee vanhuutta, mutta tänä vuonna aloitin kaiken tuon jo viikkoa liian aikaisin.

Jokainen meistä joutuu rakentamaan oman joulunodotuksen ja joulun. Lapsetta se perustui vanhempien jouluun. Opiskeluvaiheessa etsitään oma: se on kompromissi kahden ihmisen erilaisten kokemusten summasta. Aluksi ensin meillä ja sitten teillä tai päinvastoin, vähin erin kuitenkin oma. Tärkeintä on kuitenkin se tuttu joulun odotus - joka ei ole sitä mitä kaipaamme, mitä ei enää ole tai sitä mitä vielä ei ole. Paras joulu on perinteissä, se luo rauhallisen olon.

Toivotan itse kullekin teekkarille rauhallista, tunnelmallista joulua.

Oltermanni

RAKENTAMIS- TALOUDEN KERHO ROPO PIETARISSA

20.-24.10.99

Keskiviikko 20.4
 - Bussilla on hauska
 matkustaa

Keskiviikkoamuna kello 08:00 oli Otaniemen ostarin eteen saapunut innokas joukko ROPOlaisia valmiina aloittamaan bussimatkan idän ihmeeseen Pietariin. Näyttikin todennäköiseltä, että olisimme olleet ajoissa rautatieasemalla noutamassa sinne saapuneet ryhmäläisemme ja 19 turkulaista taideopiskelijatyttöä. Jouduimme kuitenkin herättämään matkan käytännön järjestelyistä vastanneen hallituslaisemme puhelimitse ja noutamaan hänet Jämeräntaipaaleelta, jonne siirtyessämme unoimmekin matkatoimistomme oppaan ostarille. Rautatieasemalle kuitenkin pääsimme ja matkamme jatkui kohden itärajaa.

Tullista läpi pääseminen sujui huomattavasti arvioitamme nopeammin, eikä villeistä huhuista huolimatta kukaan joutunut kokemaan kumihanskaskätisten tullivirkailijoiden tarkastuksia. Suuri ja mahtava (o.s.) Neuvostoliitto (nyk. Venäjä) avautui edessämme ja matkamme Karjalan kannaksen halki kohden Pietaria saattoi jatkua. Ensimmäisen pysähdyksen teimme noin 500 metrin päässä tullista täydentääksemme varastojamme ja siten välttääksemme nestehukan ennen Pietaria. Toinen pysähdys oli ajankohtainen 500 metrin päässä edellisestä, tyhjentääksemme "varastojamme" ja välttääksemme nestehumalan. Kyllä ihmisen on ihmeellinen!

Ajaessamme huomasimme miliisien ja sotilaiden määrän olevan melko suuri. Aseistautuneita henkilöitä oli pitämässä tarkastuksia niin Pietarin ulko- kuin sisäpuolellakin, mutta onneksellemme lähes viiden tähden

(*****) länsimainen bussimme ei herättänyt heissä epäilyksiä ja saimme jatkaa matkaamme ilman pysähdyksiä. Arvioimme tiukan valvonnan johtuneen Tshetshenian tapahtumista ja saimme tähän vahvistuksen paikalliselta väestöltä.

Tutustumisen Pietarin ajanviettomahdollisuuksiin aloitimme kulinariisesti. Söimme koko ryhmän ja muutaman seuraamme uskaltautuneen turkulaisen voimin tunnelmallisessa kellariravintolassa aivan keskustan tuntumassa. Ruoka oli erittäin hyvää ja edullista, vaikka meitä ei etukäteen palvelumaksuista tiedotettuakaan. Vauhdikas ilta jatkui osaltamme Metro Clubissa, joka osoittautui käymistämme diskoista länsimaisimmaksi.

Tässä hallissa pelataan jääkiekon MM-2000 ja sitä rakennetaan 24h vuorokaudessa.

Torstai 21.4
 - Bussilla olisi hauska
 matkustaa

Kuskimme varoitteli meitä jo keskiviikkona, ettei bussiamme välttämättä kannata käyttää Pietarissa ollenkaan, mikäli haluamme päästä takaisin kotiin. Torstaiamuna viaksi varmistui sylinterin kannen tiivisteen vuotaminen ja meillä oli edessämme uuden liikkumismuodon valitseminen. Päätimme ottaa metron, sillä ensimmäinen kohteemme, Skanskan urakoima Pietarin jäähalli, sijaitsi sopivasti erään linjan varrella. Xq:n isäntänä oli projektipäällikkö Arto Hägg ja emäntänä toimi markkinointipäällikkö Helena Rajala. Heidän esityksistään saimme hyvän kuvan Skanskan toiminnasta Venäjällä ja yleensäkin paikallisen liiketoiminnan hyvistä ja huonoista puolista, haasteista ja rutiineista. Arto Hägg kertoi, että työmaalla oli vierailtu usein ministereitä ja korkea-arvoisia ryhmiä, olihan tarkoituksena työmaan valmistuminen jääkiekon MM-kisoihin mennessä. Lisäksi työmaasta on joka sunnuntai 15 minuutin televisio-ohjelma, jossa kerrotaan hankkeen etenemisestä marssimusiikin

Onneksellemme bussi-Wiiman hajoaminen ei estänyt liikkumistamme - metrolla se kävi kätevästi.

tahdissa. Milloinkahan rakennuttajat Suomessa pystyvät samaan? Syötyämme litratolkulla makoisaa lohikeittoa à la Skanska, kävimme kiertämässä jäähallin ristiin-rastiin ja tutustumassa pietarilaiseen rakennuskulttuuriin ruohonjuuritasolla. Kiitokseksi exqumahdollisuudesta annoimme lahjaksi korillisen suomalaisia laadukkaita elintarvikkeita, kuten salmiakkia, Sisua, Fazerin sinistä suklaata, hapankorppua ja neljää erilaista alkoholiteollisuutemme tuotetta. Vastaavallisista lahjuksista pääsivät nauttimaan myös muiden yritysten isäntämme.

Ennen illan exqua Quattrogeminille ryhmäläisemme ehdivät käydä omatoimisesti tutustumassa Nevan varren publi-

kulttuuriin tai tuhlamalla vaihtamaan ruplia shoppailuun. Mutta illan hämärtyessä, olimme jo siirtyneet uuden isäntämme, Jouni Sipiläisen johdolla jonnekin, saunomaan ja nauttimaan illan runsaasta tarjoilusta.

Allekirjoittanut ei tosin ole koskaan kokenut yhtä vauhdikasta taksimatkaa kuin mitä saunalla siirtyessään koki. Mm. nuori mieskuskimme sai sakot ohiteltuaan hitaampiaan vastaantulevien kaistalla. Siinä taksissa olleet välttyivät sentään mustelmilta, tosin kuin ne, jotka kaatuivat useaan otteeseen illan aikana pesuhuoneen liukkaahkolla lattialla. Humalaisenkontuuria, mutta mustelmilla onneksi selvisivät! Alkuillasta Jouni Sipiläinen kertoi lyhyesti Quattrogeminin syntyhistorian ja tulevaisuuden näkymät. Hänen mukaansa tekemistä riittäisi, kunhan länsimaiset rahoittajat uskaltaisivat taas täydellä voimalla investoida uusiin hankkeisiin. Illan aikana seurueeseemme liittyi myös muita Quattrogeminin avainhenkilöitä ja keskustelu liikkui rakentamisen ohella kaikessa muussakin taivaan ja maan välillä. Erittäin ihmetystä keskuudessamme herätti löylyhuoneen kattoon asennettu putkisto, jonka isäntämme kertoivat olevan sprinkleri. Venäjällä saunan paloturvallisuuteen ei luoteta aivan suomalaisen tapaan. Riittävästi saunottuamme siirryimme takseilla opiskelijabileisiin haistelemaan kollegojemme tapaa pitää hauskaa. Hauskaa olikin, vaikka paikallinen Irish Coffee jäi hieman ihmetyttämään - jäätelöä ja kahvia. Vai olisiko-

han suppealla venäjän sanavarastollani ja kielitaidollani (da da, njet njet) ollut osaa tilauksen lopputulokseen?

Seuraavaa xq:a odotellessa oli aikaa kerrata edellisen yön tapahtumia.

Perjantai 22.11
 - Kaikki hereillä?

Toisena aamuna oli osassa joukkuetamme selvästi havaittavissa pientä väsymystä ja turnauskunnan puutetta, mutta matkanjohtajien periksiantamaton pistetelu tuotti tulosta ja sitkeänuisimminkin saatiin hereille. Ryhmä oli taas valmiina villiin siirtymiseen The Rudus Group:iin kuuluvan Betomixin valmisbetonitehtaalle. Ja koska matka oli tietäksellemme pitkä ja bussi edelleen huonokuntoinen, oli ainoa vaihtoehto siirtyä alkumatka raitiovaunulla ja loppuetappi takseilla, jotka meidän mittapuussamme olivat onneksi hyvin halpoja Pietarissa. Tosin koskaan ei voinut luottaa, että

Pietarin ilmapiiri aiheuttaa ilmeisesti väsymystä. Tässä siitä bussilastillinen todistusaineistoa.

kuskusi olisi ensi yrittämällä osannut oikeaan paikkaan, vaikka joka kerta myös näytimme määränpäämme kartalta. Niin kävi tälläkin kertaa, kaikki neljä taksiamme ajoivat ymmärtääksemme hieman eri reittejä ja erityisesti hieman eripituisia reittejä pitkin. Paikalle päästyämme tehdaspäällikkö Pasi Huttu kertoi tehtaan

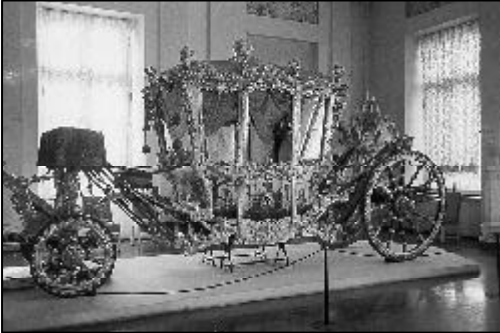
Katu-
 kaupus-
 telua
 Senna-
 ya pl.

liikevaihdon olevan noin 20 Mmk. Työkielikin oli hyvin kansainvälinen - suomi, venäjä, englanti ja eesti, kaikkia sopivassa suhteessa. Ennen tehtaan käynnistämistä oli kaikki mittalaitteet ja tarvikkeet, viivoittimetkin, täytyntyn hyväksyttävä paikallisella viranomaisella. Paradoksaalista kyllä, mutta nykyaikaiset teräksiset seulat eivät olleet heille kelvanneet, vaan he olivat vaatineet yritystä hankki- maan hyväksi todetut puurukoiset sihdit. No, tuskin ne olivat montaa ruplaa maksa- neet, maassa maan tavalla. Nauttiessamme

Stressaantunut puheenjohtajisto väsähti kesken xq:n.

Komea ja ilmeisen kallis menopeli Talvipalatsissa.

meille tarjottua kustoketta kerroimme isännällemme bussimme kohtalosta ja hän tunki myötätuntoa meitä kohtaan siinä määrin, että antoi Betomixin omistaman 9 hengen auton ja kuskin käyttööme seuraavalle xq:lle siirtymistä varten. Olisimmekin olleet melko ylityspäsemättömien ongelmien edessä ilman hänen tarjoamaansa apua.

Saavuimme NCC:n osittain rakentamalle Phillip Morris-tehtaalle lähes tunnin ajomatkan jälkeen. Projektipäällikkö Ensio Koliseva otti meidät avosylin vastaan sekä puetutti päällemme kypärät ja värikkäät, punaraitaiset liivit, jotta meidät erotettaisiin kantahenkilökunnasta ja tunnistettaisiin vierailleviksi tähdiksi. Aloitimme xq:n kiertämällä kohteen isäntämme johdolla. Hän kertoi, että kahdeksan tunnin työvuoron aikana tehdas syöksee 2000 kilometriä savukkeita sauhuttelijoiden iloksi. Tuotanto olikin jo käynnistynyt ja mieto "karsinogeenin" tuoksu oli selvästi haistettavissa. Vaikka tehtaalla suunnitelmassa oli ollut puutteita, rakennuttajan ammattitaito kyseenalainen ja kirjeenvaihto eri osapuolten välillä jatkuvaa, oli kohde NCC:lle Kolisevan mukaan hyvin kannattava. Ja vaikka tupakkatehdasta rakennetaankin, on busineksen A ja O terveet ja hyväkuntoiset työntekijät. Siksi isäntämme kertoikin rokotuttavansa alaisensa tarpeen vaatiessa flunssaa ja muita epämiellyttäviä tauteja vastaan. Eikä meitä nälkäisiä, aamiaisesta saakka paastonnetta vierailijoitakaan jätetty huomi-

oimatta, vaan vatsalaukkumme täytteeksi Koliseva hankki jo suljetusta ruokalasta voi-leipiä ja juotavaa. Niinpä saatoimme kiittää häntä onnistuneesta xq:sta ja suunnata matkamme taas kohden keskustaa. Ja taas takseilla, joiden hankkiminen ei arvaatkseni olisi onnistunut ilman isäntämme avunantoa. Kaupungilla ryntäsimme ensimmäiseksi syömään kiinalaistyypistä ruokaa kiinalaiseen ravintolaan, josta allekirjoittaneen ja muutaman muun ROPOlaisen matka jatkui pian taas ruokapöydän ääreen. Välissä ehdimme käydä tutustumassa illan kokoontumispaikkaamme Malakoon, mutta pääitimme päättää perjantaiyön tutussa Metro Clubissa.

Lauantai 23.11 - Vapaata ohjelmaa

Lauantaiksi emme olleet järjestäneet mitään pakollisen omaista. Talvipalatsiin tutustuminen vei aikaa jo pitkälle ilta-päivän puolelle, mutta silti paljon jäi näkemättä. Aikaa oli kuitenkin vielä shoppailuun ja kapakkakerrokseen Nevskiy Prospektin liepeillä. Olimme sopineet tapaavamme illalla Sportivnaja hotellillamme, joka sijaitsi Krestovskiy ostrov nimisellä saarella. Sieltä lähdimme viettämään viimeistä iltaamme kokeneen matkappaamme johdolla. Tai kokeneeksi väitety, olimmehan jo hänen toinen ryhmänsä Pietarissa. Viimeinen ilta on perinteisesti vauhdikkain, enkä usko ryhmämme tällä kertaa tuota perinnettä rikoneen. Ryhmäläistemme käytyä jäähallikonsernissa, ravintola Spartakissa, Pietarin Casinolla ja lukemattomassa määrässä muita paikkoja, jatkui hulvaton meno hotelilla aamuvarhaiseen.

Sunnuntai 24.11 - Tytöt lukitussa huoneessa

Popedaa hieman mukaellen: "On sunnuntai ja lanttu aivan sekaisin." Sunnuntaiaamun herätys venyi hieman soivutta myöhemmäksi, sillä matkanjärjestäjät nukuivat vastuun uuvuttamina aiottua pidempään. Heis-

Ryhmäkuva eijaksanut innostaa enää kotimatalla.

tä kylläkin eräs nimeltä mainitsematon ansaitsi Suomen Valkoisen Ruusun ritarikunnan ansiomerkin toiminnastaan matkamme tyttöjen pelastamiseksi heidän lukitusta hotellihuoneestaan. Mitenkähän he olivat sinne joutuneet?

Aikaisempina aamuina olimme joutuneet odottamaan aamiaista pitkät tovit, tällä kertaa aamiainen odotti meitä. Vaihetelevalla menestyksellä syötyämme pakkasimme matkalaukkumme bussimme tavaratilaan ja aloitimme kotimatkan. Viipurissa pysähdyimme vielä tekemään pakolliset ostokset ja tankkasimme kehomme ruualla. Venäjän puolen tullissa bussiamme hauskuuttivat kaksi nuorta tullimiestä, jotka sisään astuessaan ja matkalaiset nähdessään totesivat yhteen ääneen: "This is a crazy bus!" Vahvalla englannin kielen taidoillaan he myös kehuivat työtöille olevansa "sexmachine, three days". Passit löytyivät, läpäisimme tarkastuksen ja Venäjältä tuli meille historiaa. Suomen puolella vaihdoimme bussin parempikuntoiseen ja selvisimme ehjin nahoin Helsinkiin.

Kiitos kaikille xq:laisille onnistuneesta matkasta! Muille tiedoksi, että mikäli työskentely Venäjällä kiinnostaa, kannattaa ottaa yhteyttä jutussa mainittuihin yrityksiin, he tuntuivat olevan kiinnostuneita meistä kaikista!

Mika Pohjolainen
ROPO, varapuheenjohtaja 1999

Kiitokset matkamme yhteistyökumppaneille!

**NCC-PUOLIMATKA
INTERNATIONAL OY**

SKANSKA OY

QUATTROGEMINI OY

LOHJA RUDUS OY AB

Ropon risteily

-rakentamistaloudenpäivän jälkitunnelmia-

Rakennusliike Poksanen & Co tekee viimeistelytyötä julkisivupinnoille. Tässä vaiheessa jo epäily rakentamisen laadusta herää, koska julkisivua pitää niin kovin silotella.

Ensimmäiset merkit panniasta - paikat alkavat hajoa. Toimenpiteet: soita urakoitsijalle, vakuutusyhtiölle ja kirkonmiehille.

Täydellinen tuho on jo tapahtunut. Omistaja itkee elämänsä kurjuutta...

Muista siis panostaa LAATUUN! Se on kiva juttu ja estää katastrofeja!

S&J&M

(kiitti Tare!)

Phuksikapun joulumietteitä

Niinpä niin - kulunut syksy on ollut täynnä touhua ja tohinaa, mutta hommat ovat menneet kaikesta säheltämisestä huolimatta todella hyvin purkkiin. Monelle teistä kertynyt työtaakka on ollut kohtuuton, mutta myös allekirjoittanut on saanut pienen osan hommista ja vastuusta osakseen. Pikkuhiljaa alkoholisointuneiden :) phuksien ohjailu ei ole aina sitä helpointa ja mukavinta hommaa, mutta kyllä se välillä osaa palkitakin. (viitaten ed. phuksi-Juusolta voittamaani viinapulloon) Uskon, että muut phuksikasvatukseen osallistuneet isohenkilöt, raatilaiset ym. toimihenkilöt omaavat kanssani samoja aatoksia.

Tahdon kiittää kuluneen vuoden onnistuneesta yhteistyöstä kaikkia niitä ihmisiä ja tahoja, jotka ovat olleet mukana puuhastelemassa yhteisiä tapahtumiamme. Johanna ja minä tahdomme erityisesti kiittää kaikkia phukseja, koska olette jaksaneet olla aktiivisesti mukana. Tuomalla itsenne paikalle killan tapahtumiin olette olleet ylläpitämässä sitä niin kuuluisaa raksahenkeä ja yhteiskuuluvuudentunnetta! Toivottavasti myös ensi vuosi sujuu yhtä lupsakasti!

Rauhallista joulua ja iloista vuosituhannen vaihdetta!

-ES-

(Tässä on hahmottomatonta tilaa ja kaiken lisäksi sivun reunoille vuotavaa syvyyttä...

Raksalaisena arkkarikurssilla...

Ympäriämme leijuu mustapooloisia taiteilijaboheemeja ja Alvar Aallon suunnittelemat sulavat linjat tunkeutuvat tajuntaamme - emme katso päivän R3:ssä, vaan luomme tiloja yhdyskuntasuunnittelun peruskurssilla arkkitehtiosastolla. Kulttuurishokista toivuttuamme olemme huomanneet että opiskelu arkkitehtiosastolla on mahdollista, jopa hauskaa ja mielenkiintoista. Pienoismallin väsäminen styroksista Kaapelitehtaan uumenissa on loistavaa vaihtelua ponttiseinän ankkurin mitoituksille.

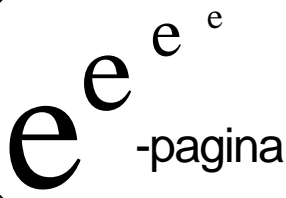
Työskentely arkkarikurssilla on monessakin suhteessa poikkeavaa. Harjoitustöiden alku koostuu teemojen pyrittelystä ja hauduttelusta. Kahvin juonti ja yleinen jutustelu on myös tärkeä osa luovan fiiliksen synnyttämistä. Suunnatonta luomisen tuskaa emme

montaa kertaa olleet kokeneet täällä Otk-sessa ennen YKSPer-kurssia, mutta pari kertaa on joutunut tuskastumaan positiivisen tilan tunnun pakenemiseen kohti yhä laajenevaa sekasortoista Utopiaa.

Voimme vilpittömästi ennen suurimman harjoitustyön aiheuttavaa infernalista stressikimppua todeta että kannattaa mennä tunnustelemaan oman luovutensa ammentamista ja uhrata hieman aikaa nablauksen ja Maxwellin yhtälöiden (kiehtovasta) maailmasta yhdyskuntasuunnittelun syövereihin.

-Kaikki ei ole sitä, miltä se aluksi näyttää-

Suoraan tapahtumien keskipisteestä reporterirunoilijat koodinimillä Mari ja Katti (koodinimet muutettu)

tässä taas tätä... :P

Miksi kukaan ei koskaan soita silloin kun olisi aikaa puhua puhelimesta. Aina kun puhelin soi, on aivan hillitön kiire. Mistähän moinen; haloo herra Murphy? Kaikenlaisia paradokseja sitä pohtiikin. Käväisinpä tuossa pitkässä aikaa ruotsinlaivalla. Eivät sovi minun hipiälleni, eivät todellakaan. Ikäviä paikkoja, kokolattiamatot ja ilmastoinnit, kännäviä penskoja ja ruotsalaisia. Koko ajan saa pelätä josko varustamo päättää tehdä ns. estoniat, tai että joku ruotsalainen vasenkätinen homopunkkarinatsikinineeri käy kimppuun ja pistää stiletin keuhkoon. Hirveät ruuhkat tax-freessä tai vähintään kalaa ja lihaa samalla lautasella buffetissa. Ja ilmaista punaviiniä hanassa. Nahkahousuinen kanadalainen rasvaletti kertaa unohtumattomia iskelmiä yökerhossa. Kyllä kaveri varmaan tietää olevansa kaukana kotoa, kun ulkona sataa nolla-asteista räntää. Se on sille ihan oikein. Hyi hitto. En ymmärrä. Kuinka joku jaksaa tuollaisessa paikassa viikon päivät, esimerkiksi Goomilla. Voihan sitä viinaa juoda maissakin. Vaikka viikon, tai kaksi. Kivempaakin, ei keikuta. Ja voi vaihtaa vapaasti baaria, on muitakin vaihtoehtoja yökerho tai disko.

Yhteen iloiseen yllätykseen törmäsin reissussa kuitenkin; diskon drinkkilistalta löytyi gimletti. Onkohan nykynuorisopöytä arvostamaan tuota vanhan kansan herkkua (tietämättömille; 1 osa giniä, 1 osa limettimehua, lyhyt lasi, nam). Tuon drinkkivinkinhän toi suuren yleisön tietoon mr. Chandler, hän pani hahmonsia Philip Marlowen siemailemaan gimlettejä Kalifornian auringossa. Marlowe joi muutenkin ja muutakin kyllä kuin sieni. Kokeilepa joskus lukea 'Syvä Uni' ja nauttia alkomaahoolia samaan tahtiin kuin päähenkilö. Voit olla varma, että ainakin lukutahti hidastuu ensimmäisen puolen tunnin jälkeen. Melkoisia siepoja nuo yksityisetsivät.

Mutta LA:n poltettujen autonrenkaiden tuoksusta takaisin Otaniemen kirpeään syysilmaan. Moni varmaan selaillee tätäkin lapuskaa killan vaalikokouksessa. Jaa, kyllähän siellä minäkin istuskelen. Varmaan viidettä kertaa. Toivottavasti raatirykkyjä piisaa ja päästään äänestämään. Jo tässä vaiheessa haluan onnitella tulevia valittuja; onnea valitsemallanne tiellä. Ja niille jotka eivät killan raatiin päässeet tiedoksi; elämää on killan ulkopuolellakin, tulkaapa vaikka TKY:n nakkikekkereihin joulukuussa.

Hauskaa ja reipasta syksyä itse kulkekin säädylle, ja voimaa tenttikaudelle. Päätän täältä tähän.

eKo

HAUSKAA JOULUA HAUSKAA JOULUA HAUSKAA JOULUA

TOIVOTTELEE:

IK:n RAATI 1999

HBN

-kuvia Helsingin yöstä-

bussissa

kaapelitehtaalla

Yhtiä kaapelitehtaalla

isoja

yö

HEKIN OVAT KUIN KAKSI MARJAA!

Thelma & Louise

Thelma & Louise

BaltIK Komistus

7.-10.10

Jo ennen torstaiamun valkenemista unenpöpperöiset excuillijamme kömpivät Markun punaiseen bussiin. Baltia-excu oli alkamassa. Eckerö-linjan luksusristeilijä vei meidät "aurinkoiseen" etelään, sukukansamme pääkaupunkiin Tallinaan. Ensiksi tutustuimme Enteciin, osittain suomalaisomistuksessa olevaan firmaan, joka kehittää Viron vesihuoltoa, tekee kaavoituksia ja vesirakentaa. Excun parasta antia oli kuulla miten virolaiset itse näkevät lähihistoriansa, nykyisen tilanteensa ja tulevaisuuden mahdollisuutensa. Isäntämme olivat ylpeitä Viron viime vuosien kehityksestä ja siitä, että tiedon ja osaamisen virta ei enää johda yksisuuntaisesti muualta Viroom, vaan virolaisillakin alkaa riittää tietotaitoa vientiin.

Seuraava torstainen excukohde oli Tallinnan teknillinen korkeakoulu, jossa kuuntelimme aluksi rakennusosaston johtajaa, joka kertoi meille yleisesti koulun toiminnasta. Ohjelmassa oli tarkoitus olla myös labrakierroksia, mutta niiden anti jäi vähisiin kieliongelmien vuoksi. Huomionarvoista oli, että opiskelijat kommunikoivat kanssamme englanniksi vanhempien excuisäntiemme puhuessa suomea. Seuraava puhuja oli koulun ylioppilaskunnan edustaja, jonka esityksestä selvisi, että heidän ylioppilaskuntansa ei organisaatioltaan merkittävästi eroa omastamme. Paikalliset opiskelijaisäntämme opastivat meidät hetken jo

Pärppä ja Jorppa

Vanhoja rakennuksia: kirkko ja ravintola

hukassa olleeseen majapaikkaamme ja lähtivät oppaiksi Tallinnan yöhön.

Varhain perjantai-aamuna matka jatkui via Balticaa pitkin kohti Latviata ja Riikaa. Ajettuamme kammottavien neuvostoliittolaiseen tyyliin rakennettujen esikaupunkien läpi pääsimme kauniiseen keskustaan. Käväisimme pikaisesti ydinkeskustan ulkopuolella sijaitsevassa majapaikassamme vaihtamassa parhaat päälle, kuten excumestarin päiväkäskey kuuluu. Seuraavalle toistaiseksi tuntemattomaan kohteeseen suuntautuvalla Maailmanpankin exculle oli nimittäin tulossa myös paikallisen sanomalehden toimittaja. Kuinka ollakkaan, löysimme itsemme kaatopaikalta, jonka kehitystyötä Maailmanpankki rahoittaa. Jälkikäteen saamamme lehfileike kertoo karun totuuden siitä, että koko tunnin pingotus meni hukkaan, sillä ainoa lehtijuttuun valittu kuva on excun viimeiseltä viideltä minuutilta, joiden aikana erään excuillijan mukaan tarttui pieni matkamuisto kasan päältä...

Kaatopaikalta Markku kuljetti meidät Maailmanpankin hieman siistimpiin toimintoihin Riikan keskustaan. Riikassa työskentelevä suomalainen DI Kari Johansson kertoi meille Maailmanpankin toiminnasta ja yleisesti Latvian tilanteesta. Suomalaiset kuulemma ovat vielä (olivat?) arvostettuja latvialaisten silmissä. Excun jälkeen saimme nauttia Lohja Ruduksen tarjoaman aterian pienemmissä ryhmissä Riikan ravintoloissa.

Jo totuttuun tapaan kömmimme aamalla, ah niin raikkaaseen bussiin kukonlaulun aikaan. Excun virallinen osuus oli ohi, mutta vielä oli edessä vuorokausi virolaisessa yliopistokaupungissa Tartossa, jonne saavuimme vihdoin perin pohjaisten passitarkastusten jälkeen. Rokulipäivän jälkeen alkoi kotimatka. BaltIK Komistus oli ohi, sisältäen nimensä mukaisesti sekä matkustelua että kompastelua.

BaltIK Komistus 7.-10.10

Otaniemi

- Markku starttaa bussin pellit auki
- Thelma epätavallisen hiljainen, missä vika?

Laiva

- väsyneet itsehuoltajaisät Tarmo, Marko & Marko muumipalloilevat harhautten jopa itsensä
- negrofilia kiinnostaa phuksipoikia

Tallinna

- virallisen rahayksikkönä kilkerot ja kilut (1 kilkerö=100 kilua). Kilpailevana rahayksikkönä rämpylät - koko matkan ajan...
- jatkuvasti eksyttyämme excumestari kysyy tietä täysin satunnaisesti valituilta ohikulkevilta hyvännäköisiltä blondeilta
- laivalla maitotuoteaamiaisen nauttineen Lehmuskosken tankkaus näyttää pettäneen
- Entec-exculla eräälle jäi epäselväksi, miksi lentoyhtiö rakentaa pankkia...
- majapaikkana KAIKKIEN TAKSIEN TUNTEMA TKTK-HOTEL
- phuksi-Olli oli baarissa yli tappiin asti löytäen itsensä suljetun baarin miestenhuoneesta

Via Baltica

- edellisillan selkkauksessa identiteettikriisiin ajautunut phuksipoikamme pukeutui baltia-tyyliin sopivasti minihameeseen (kivat säät)

Eräs BaltIK-xq:lle osallistunut

- vastoinkäymiset jatkuivat: Ollin aamiassranskikset osoittautuivat kuolleiden hyönteisten hautausmaaksi
- Johanna "kliimaksi" lukee naisenuolemia asiaankuuluvalla äänellä

Riika

- rahayksikkönä pimpulat (huom! Jakautuvat pampuloihin, ei pimposiin, kuten eräät ilkeämieliset yrittivät uskotella)
- kaatopaikan parhaiten pukeutunut mies Tare suunnittelee kaatopaikkashitsetä
- Lehmar haluaa ottaa muistoksi kätevä jalkaproteesin
- Tutti exculla: In Finland we have this saying, Joku saa maksaa!
- sillanrakentajan oikean käden sääntö: jos peukalo on joen suuntainen, silta rakennetaan etusormen suuntaan
- Vemisaza-disco tekee vaikutuksen liikkuvilla lattioillaan
- öinen tv-episodi paikallisten raggareiden kanssa aiheuttaa hämminkiä

Bussi & Tartto

- tiesitkö, että desinfioidulla silmäsi Viru Valgealla saat infrapunanaön ja näet vaatteiden läpi (jos katsot sikaosastoa, luulet sen todella toimivan)
- Lehmarin ja Frein urheilullisuuden todistaa Baltia juoksee -viestiin osallistuminen
- Joni ja Joti lavatanssivat juoksijoita odotellessa

Taukopaikka Baltiassa

- tunnelma on katossa ja niin on phuksi-kapukin
- soukkaalainen marssilauluperinne saa jatkajan Ollista?
- hep-peli leviää, ennätys 350 porukalla Hanna, Sääntti, Silja, Jenni ja Laura
- T&L tarkkailevat sikistä, haastattelun antia:

*Tummakin käy, jos heti valmis ottaan suihin. (Mistä sen tietää?) Sen näkee katseesta.

- *Naiset haluaa naida monta tuntia, me halutaan vain 3 minuuttia. (T&L paljastavat; molemmat kommentit kuuluvat nimeltämainitsemattomalle excumestariille)
- Reetasta ja Johannasta tulee aviohenkilöitä (väliaikaisesti)
- kuningataräiti ei ole kovin tyytyväinen baltialaisiin saniteettitiloihin
- kuninkaallisen gorgikoiran (vaiko groggy-koiran?) Siljan syntymäpäivää (14v) juhliitaan asiaankuuluvien seremonioiden
- kuningataräiti: Aiemmista päätöksistäni huolimatta perun Ruutisten emeritus-

Nyt me
syömme hyvin!

päätömittajan Tarmo-nollat taulussa-Savolaisen aateloiminnin.

Paluupäivä

- aamupaniikki, missä phuksimme Petrus? Ja miksi Juuson peiton alta pilkistää yksi pää ja neljä jalkaa? Lyötyämme viisaat päämme yhteen tajuamme, että näillä kahdella on jotain yhteistä...
- sikiksen perinteinen haukkuminen alitti tasonsa; kukaan ei edes itkenyt (tai nauranut)
- tähän mennessä undercoverina esiintyneet T&L paljastavt itsensä
- Tare esittelee itsensä: Tarmo "what-ever" Saloranta.. eiku... (T&L onnittelevat iloisesta perhetapahtumasta)

Ja kaiken tämän mielenkiintoisen informaation löysimme matkapäivikses-tämme, kreikkalaisesta naistenlehti Ret-sinasta, joka on myös sillanrakentajien ammattijulkaisu (tämän kuulimme Suomessa miespuoliselta phuksikapulta, joka ei tunnustautunut lukijaksi).

Thelma & Louise

RILkamat

Perinteiset ja jopa kuuluisuuttakin saavuttaneet Rilamat järjestettiin tänä vuonna kauniina lokakuuisena torstai-iltana Smökissä. Ennako markkinointi päälafkan ala-aulassa ei ollut jostain syystä saavuttanut niin suurta suosio-ta, että paikalle ei tarvinnut palkata yhtään kaapin kokoista järjestysmiestä. Tämä osaltaan helpotti myös talouden hoitoa ja budjetin laatimista tilaisuuteen.

Jo sisälle tullessa huomasi kuinka näppärästi raksalaisilta kävi sisälle tulo kun ei tarvinnut kaivaa kuvetta heti sisälle astuttua. Pöperrettävää riitti jokaiselle ja tässä vaiheessa joku myös joutui kaivamaan muutaman kolikonkin taskun pohjilta, jotta saisi ruokajuomaa. Smökki oli koristeltu mitä erikoisemmilla koristeilla mitä vain voi olettaa kun ryhmä fukseja saa käsiinsä läjän paperia ja sakset.

Hartaasti odotettun speksin alkamisajan kohdan lähestyessä alkoi tunnelma tiivistyä esiintymislavan edessä. Viimeinkin speksi pääsi käyntiin ja suosio oli taattu huikelle esitykselle. Hurja susi ulvoi karmivasti kun punahilkka sai pistää töppöstä toisen eteen. Taustalle oli saatu lähes ammattimaisesti esitystä varten harjoitellut bändi, joka oli speksin menestyk-

MAIK -se kolmiodraama-

Raksa-, mittari- ja arkkarikiltojen pieni mutta pippurinen pikkusisko MAIKki on menneen vuoden aikana ollut monessa mukana. On sitsattu ja pelattu, katsottu leffoja ja urheiltu ja hämmennetty ja sekoitettu kiltojen rajoja. MAIK löysi ystävänsä tänäkin vuonna, ja vauhdikas meno jatkuu vuonna 2000 uusien hallituslaisten ideoimana. Mutta mitä jäikään mieleen menneestä vuodesta 1999? MAIK on on kolmen killan yhteistyö-ideoineen ainoa laatu-aan TKY:n piirissä. Jo pelkäästään fuk-sitoimintaa ajatellen se on virkistävä lisä - välillä on kiva päästä laajentamaan kaveripiiriä yli kiltarajojen, bonuksena tietysti se, että saman alan ihmisille siitä on vielä hyötyäkin. Syksyn varas-lähtö on löytänyt paikkansa ja osoittanut tarpeellisuutensa ja samoin fuksi-en ensimmäiseksi sitseiksi tänä vuon-na profiloitunut MAIK-sitsi heti kou-lun alettua. Mukavaa oli että Kaapelil-la majailevat arkkitehtiystävämme löy-sivät tänä vuonna tiensä MAIK:n jut-tuihin entistä sankemmin joukoin - ei

kahta oikein ilman kolmatta. Kolmen kil-lan hyvä yhteistyö huipentui tänä vuonna Edustajistovaaleissa jossa iloi-nen vaalirenkamme Luova Rengas koostui maikkilaisista killoista.

MAIKH99 pätki kovasti uusia ideoita toimintaan, kuten peli-illan ja pik-kujoulut sekä excu - excu ei saavutta-nut suosiota, mutta toivottavasti ensi vuoden porukka jaksaa yrittää uudelle-n. Idea poikkiteknillisestä excursios-ta ei sinällään ole hullumpi. Tänä vuon-na MAIK lähti selvästi tukemaan phuk-sitoimintaa varaslähdöllä ja ensimmäi-sillä sitseillä. Toiminnan viehätys on siinä, ettei MAIK:lla ole mitään selke-ää, vuosittain toistuvaa toimintaidea vaan joka vuosi voidaan tehdä mitä hauska ja hyväksi nähdään. Tapah-tumien kirjo on tekijöidensä näköinen, ilman rajoituksia.

MAIKH99, nuu, Maarit, Päivi, Jou-ni, Timo, Eero, Teemu, Johanna, Eeva ja Piia, kiittävät maikkilaisia hauska-sta vuodesta ja innokkuudesta tapahtu-missa ja toivovat onnea ja energiaa uusille MAIKH:n jäsenille, sekä muka-vaa joulunodotusta kaikille!

sen yksi osatekijä. Punahilkkan kasvoilla oli mukava punainen vivahdus joka oli havaittavissa myös muitten speksissä mukanaolleiden kasvoilta, kaiketi alku valmistellut esiintymistä varten oli hoidettu huolella ja ammattimaiseen tapaan. Runsaan harjoittelun ansiosta ei jänni-tyksestä ollut tietoaakaan näyttelijöillä. Loppuillasta paikalle oli uskaltautu-nut muutaman muunkin killan edustaja. Joraaminen sujui raksalaisten hallitessa tanssilattiaa suvereenisti. Innokkaimmat jatkoivat juhlamistaan pitkälle aamuyö-

hön. Speksi oli onnistunut ta-pahtuma josta kaikki varmasti puhuvat pitkään. Viimeistään ensi vuonna se saa-vuttanee sille kuuluvan arvon-sa, kun arvostel-laan seuraavan vuoden fuksien yritelmiä.

Raati koulupuuvuissa

Meistä on
moneksi!

VAKAVASTA VALLATTOMAAN

Tietopitoinen lauluilta 18.11.1999 oli teekkariutta täynnä monessa mielessä. Mitä meille phukseille tapahtuu kun opiskelemme tarpeeksi paljon? Mihin meillä on mahdollisuuksia päätyä, jos (ja kun) joskin valmistumme? Mitä voimme tehdä ennen kuin saavutamme tuon jalon pysäkin?

R1:sen luentomaisen tunnelman rikoi viisi melkein valmista DI:tä; Mika Leppänen NCC Puolimatkalta, Kim Calonius VTT:ltä, Johanna Helstelä YIT:ltä sekä Sampo Hietanen ja Kari Pudas Tielaitokselta. Heillä kaikilla oli antaa neuvoja joilla selvitä n:n vuosikurssin opiskelijaksi ja diplomityön kimppeun ja lopulta työelämään. Aluksi kannattaa etsiä itselleen alaa koskeva kesätyö (useimmiten haalarihomma) ja siirtyä siitä harjoittelun pariin. Aikataulun voi kukin määrätä itse kunhan pyrkii valmistumaan joskus, diplomi-insinöörihän tarvitaan joka puolelle, niin kunnalle kuin ulkomaillekin.

Matkalla maineeseen on hyvä oppia muutakin kuin teoriaa. Ännät painottivatkin ihmissuhdetaitoja, avoimuutta, itseluottamusta sekä aktiivisuutta. Kenenkään ei pidä antaa hyp-piä silmille, ja jokaisen pitäisi tehdä sitä mistä pitää ja tehdä se sitten kunnolla. Kaikki viisi kehottivat kiltta-aktiivisuuteen. Ehkä he yrittivät ajaa meidät phuksit vaalikokoukseen siinä toivottavasti myös onnistuen.

Yksi tapa kehittää itseluottamusta oli varmastiin siirtä R1:stä Museolle lau-

lamaan, kun ei tuo musiikinopettaja suonut kuin seiskaa laulunumeroksi. Museolla siis laulettiin niin että katto tärisi. Lukkarien johdolla opittiin myös muutama fakta teekkarien lauluperinteestä. Huomasin, että laulunumerolla ei ollutkaan väliä, sillä teekkarilauluisa on tärkeintä osanotto ja tunne, ei niinkään sävelen puhtaus. Sanat oppii monesta laulusta helposti, sävel on usein tuttu ja laulut ovat lyhyitä sisältäen kertosaiteita. Kaiken huipuksi ne jäävät pyörimään päähän. Allekirjoitaneellakin on pyörinyt "Oman kullan silmät..." kovasti pääkopassa, vaikka ei omaa kultaa olekaan.

Lauluja on Hermannissa moneen junaan; rakkautta, opiskelijaelämää, juominkjeja jne. Sitseillä raikaavat juomalaulut ja bussissa lauletaan bussikuskille. Missä ikinä ollaankaan eivät puolen yön aikaan tulekaan esiin vampyyrit, vaan pöydille nousevat heittäkin hirveämmät teekkarit laulamaan suurella kunnioituksella hymninsä. Syksyn tilaisuuksissa hymni on ollut hie-man hankala oppia, sillä kaikki tuppavat laulamaan eri tahtiin eikä sanoista tahdo saada selvää. Onneksi viisi kuitenkin löytyy Hermannista, joten nyt osaavat phuksitkin könytä pöydälle laulamaan. Lauluillassa ei hymniä käytä läpi, koska sitä ei saa ennen puolta rapsut.

Muistatthan kaikki, että laulukoe on välttämätön lakin saamiseksi! Antakaa tulla korkealta, kovaa ja tunteella!!

Marika (apurinaan Elina)

Mailapeliturnaus - suuria tunteita(ko?)

Raikkaana syystalven aamuna, hyttävän tuulen vihmooessa ulkona, oli IK:n vuosittainen mailapeliturnaus aluillaan aikamme gladiaatorien jylhällä näyttämöllä, Otahallin kirkkaiden valojen alla. Ilmassa oli suuren urheilujuhlan tuntua, peliväläneitä trimmailtiin, pelimerkit pistettiin oordningiin ja pelihousut otettiin esille repimistä varten, kunhan ne vain ensin löydettiin tai lainattiin. Kaikki oli valmista suuren tapahtuman alkamiseksi. "Heei, missä Reiska, meil' ois peli?!" kaikui huuto Otahallin päätytymättömillä käytävillä merkiksi turnauksen alkamisesta.

Turnauksen järjestelyt ja varsinkin lohkojaot pääsivät puheenaiheeksi ennenkuin ensimmäistäkään matsia ehdittiin aloittaa. Aikaa peleihin oli budjetoitu 20 min. per matsi, mikä usein oli vähintäänkin tarpeeksi yksipuolisen takomisen kestäessä esim. squooshisha ehkä 5 min. Loppoaikaa oli turhan paljon, mikä johti toisilla osanottajilla turhautumiseen, toisilla ylikuntoon (kunnan loppumiseen), kun ylim. aika käytettiin pallotteluun. Raksahengellä siitäkin selvittiin, eikä turnauksen järjestäjääkään hirtetty, tosin osin siitä syystä, ettei hän ollut paikalla kuin osan aikaa ensimmäisenä turnauspäivänä.

SporttiSihvola saapui myös toisena päivänä paikalle, tosin vasta iltapäivällä ja suoraan laivalta, kun melkein kaikki matsit oli lätkitty. Silloin suurimman ko-

hun pelaajien keskuudessa sai Teemun Arja Koriseva- nimimari. Pelit saatiin pelattua, mutta parantamisen varaa kisasysteemiin jäi tuleville vuosille. Yhtenä mahdollisuutena vällyteltiin erikseen pelattavia kilpa- ja harrastelijasarjoja.

Itse peleissä nähtiin tiukkoja taiste-luja, suurta taitoa ja perikiantamattomuutta. Myös nähtiin yksipuolista takomista, kädetömyyttä ja perikiantamattomuutta. Kaikki pelasivat taitojensa rajoilla, jotkut jopa rajansa ylittäen. Ten-niksessä tasoero "ikinä en oo mailaan koskenu"- ja "3 vuotiaasta oon trennanu"- tyyppisten pelaajien välillä tuli selvimmin esille. Turnauksen edetessä muuttamat osanottajat huomasivat, että jos osaisi pelata tiettyä lajia, siinä kenties menestyisi paremmin. Sohvalla maaten järjenjuoksu tuskin olisi yhtä keveän ilmapa.

Sköösshissä voiton vei sejase, ten-niksen voitti hän. Tiukan taistelun sul-kiksen voitosta vei tuo tyyppi tuolla ja pingiksen valtiaaksi osoittautui se ja tu-loksista enemmän toisessa jutussa. Ku-ten elämässä muutenkin, tasaisuus oli valttia tässäkin turnauksessa, minkä osoitti Jouni häviämällä jok'ikisen pelaamaansa matsin. Turnaukseen oli selvästi osallistuttu tarkoituksena voittoa, kos-ka harva osallistuja viitsi pelata jatko-pelejä, joissa ei pisteitä enää jaettu. Myös hiukan ikävää oli se, että jo alkulohkojen aikana kuuli sanottavan: "Tartteeks meidän pelata tätä ottelua, kun mä oon jo varma lohkovoitaja". That's the thing we have here in Finland called 'The Reilu Meininki.'

J:n tekstin pohjalta muokannut T

Sporttiksen viimeinen rutistus -ja sitten joulukinkulle-

Lunta sataa, pulkat ja pipot esiin! Pää-tetään vuosituhat kieriskellen lumipen-kereessä iloiten ja henki höyryten.

Vuosi siis lähenee loppuaan ja on yhteenvedon aika. Saavutettiinko vuo-den alussa kinkun pöhöttämien vatso-jen takia luvattu rasvaprosenttitavoite? Tuliko siellä aerobicissa käytyä ja uskal-sitko sittenkään pyytää naapurin sievää brunnettettua lenkille?

Vuoden varrella tuli järjestettyä mitä kummallisempia "urheilutapahtumia" kil-talaisten hyvinvoinnin turvaamiseksi. Kiltahuoneen valokuvakansiot ovat pää-asiaassa täyttyneet kuvista joissa kallis-tellaan keppanapulloa, mutta ei pidä unohtaa että ollaan me tosissaan urheil-tukin. Porukkaa on riittänyt kiittävästi jos jonkinlaisiin palloilujoukkueisiin, ja kaikki vastaisitaiset urheilutapahtumatkin on saatu kunnialla läpi. Liikuntapäivä, RT-Kiekon haasteottelu, mailapeliturna-us, vuosikurssifutis ja muut aktiviteetit ovat juuri sellaisia tapahtumia joita on kiva muistella vuoden lopulla ja saada hyvä (teko)syy käydä jälleen joulukin-kun kimppeun.

Mieleenpainuvimpana muistona vuo-desta on jäänyt kuitenkin kesäiset peli-illat Alvarin aukiolla. Urheiluliikkeit net-tosivat sievoisia summia, kun raksalai-set kävivät ostamassa nilkka- ja polvitu-kia jottei vaan jäisi peli-illat väliin vam-

mojen takia. Konepojatkien yrittivät vä-kisin tunkea mukaan peleihin, jotta sai-sivat maistaa raksalaisista huokuvaa kunnan kiltahenkeä. Ultimaten ja jalka-pallon välissä oli kiva hengähtää ja istua suunnittelemaan tulevan viikonlopun festariretkeä.

Vuoden aikana toteutuneista tavoite-ista voisi mainita killan liikuntavuoron käytön monipuolistamisen. Syksyllä on pelattu tottakai sähköäkin, mutta korpal-lo ja aerobic antavat pientä vaihtelua ohjelmaan. Lisää ideoita kokeiltavista lajeista olisi toki kiva saada, jotta tarjon-taa voisi entisestöänkin parantaa.

Vuosi siis lähenee loppuaan ja jou-dun haikeana jättämään SporttiSihvolan roolin ja palaamaan takaisin synkkään arkeen. Oli fantastista kannustaa kiltai-laisia liikkumaan ja parempaa palkkaa ei voisi kuvitellaakaan kuin saada nähdä hymyilevä punaposkiset fuksit liikkumassa vanhojen partojen kanssa yhdes-sä. Kokea ja kuulla ne riemunkiljahduk-set kun se kaikkein pallokammoisinkin onnistui upottamaan pallon vastapuolen maaliverkkoon. Istua saunan lauteil-la ja spekuloida sitä, jos se ei sittenkään olisi mennyt sinne minne se nyt sitten satuikaan menemään. Jos joku todella-kin haluaa antoisaa kiltta-aktiviteetin har-teilleen (liikuntavastaavan kyseessä ol-lessa leveille sellaisille) niin suosittelien liikuntavastaavan nakkia.

SporttiSihvola

P.S. Ensi vuoden Ruisrockissa mulla todellakin on jo sitten se six-pack!?!

Juusto-viini-ilta

"Voi hyvät ystävät meillä jos ois, Unkarin viiniä saavi", unelmoi jokainen teekkari kosteissa päiväfantasioissaan staatiikan luentoja seurattessa. Meillä parilakymmenellä onnellisella oli mahdollisuus eräänä kauniina iltana toteuttaa nämä valtaiset toiveet. Unkarilaista viiniä ei tosin ollut pullollistakaan ja saavikin oli vain muinaismuistona museon näyttelyesineenä, mutta muuten ilta oli todella onnistunut. Eurooppalainen juomatapa on kovasti valtaamassa jalansijaa teekkareiden keskuudessa ja hyvä niin, vaikka joillakin taitaa kuitenkin olla niin, että se on vain pikantti lisä tähän monelle jo niin rakkaaksi muodostuneeseen suomalaiskansallisuuteen...

Nuorisolle ominaisella puhetyylillä on kuitenkin totuuden nimessä todettava, että ns. sikaperseit ei kukaan kuitenkaan onnistunut vetämään. Ilta alkoi rauhallisella museoon tutustumisella teekkari-museon kokoelmiin ja minulle, kuten monelle muullekin ensikertalaiselle kierros oli sängen mielenkiintoinen. Moni tosin katseli notkuvia juustopöytä sillä silmällä puhumattakaan viinistä, että ohjelma oli aloitettava pikimmiten.

Paikalle oli hälytetty viininharrastaja Anders Stenbäck, jonka esitys alkoi yllättäen tanskan-kielillä.

Moni ei kuitenkaan ymmärtänyt sitä, joten hän sujuvasti vaihtoi ranskaan, jolla esitteli viiniemme alkuperäismaat. Lopuksi käytiin vielä norjan puhuminen ja ennen kuin yleisö alkoi seurata esimerkkiä, niin esitelmä käynnistettiin suomeksi.

Kylläpä siinä onkin viinimäki. Ensiksi vuorossa oli Peñascal Tinto Espanjasta. Monen mielestä tämä rehevätuoksuinen viini, jota innokkaasti haistelimme ohjeiden mukaan vain toisella sieraimella oli koko illan heikoin. Mausta löysimme niin vaniljaa kuin manteliakin, mutta jotenkin viini vain oli liian runsas ja oli kovin vaikeaa löytää ruokaa,

mihin viini olisi sopinut. Seurusteluun se ei missään nimessä sovi, mutta ehkä lampaalle se olisi saattanut olla melko hyvä valinta.

Nautittuamme hieman juustoa ja keksejä olimme taas valmiita tutustumaan

uuteen makeisiin. Seuraavana vuorossa oli Chilelainen Casillero del Diablo, joka oli ehkä vielä täyteläisempi, mutta jälkimaku sen sijaan oli olematon, tuskin havaittava. Huolimatta siitä, että tämä viini oli tehty puhtaasti Cabernet Sauvignon -rypäleistä eivät sen pisteet nousseet kovin korkealle loppugallupissa, jossa puolestaan kaksi viimeistä viiniä sai varsin mairittelevat arvostelut.

Koko illan myönteisin yllättäjä oli Bulgarialainen Oriachovitza Merlot & Cabernet Sauvignon Reserve, joka alkumaasta huolimatta vaikutti todella kelpo viiniltä. Andersin mukaan viiniä on

Viimeisenä vuorossa oli aito ranskalainen Bordeaux-viini Château Chaubinet, joka ei jättänyt ketään kylmäksi. Parasta viinissä oli kuitenkin tuoksu, jonka perusteella viinistä olisi odottanut vieläkin enemmän, mutta makukin oli var-

sin h y v ä . T ä m ä viini on ehdottomasti sellainen, jokatulisi panna viinikellarin odottamaan ja kypsyttämään.

Kaikkia porvareita

toki kiinnostavat hinnat ja tälläkin kertaa niitä kysyttiin, mutta vasta aivan lopuksi, sillä sen ei haluttu sotkevan arvosteluperusteita. Espanjalainen maksaa Alkon hinnaston mukaan 38,90,- ja Chilelainen 49,60, joka mielestämme on aivan liikaa pullon laatuun nähden. Edullisin viini oli hieman yllättäen Bulgarialainen tuttavuutemme, joka maksoi vain 38,10,- ja sitä voisi kai viinitermein kutsua loisto-ostokseksi. Ranskalainen viini on aina siihen sijoitetun rahan väärtti ja niin tämäkin, vaikkakin se 49,90,- hinnallaan kippaakin niukalla marginaalilla iltamme kalleimmaksi viiniksi.

Loppuilta kuluikin sitten tilaisuuden järjestäneen Maija Heikkisen valitsemia juustoja maistellen ja avattuja viinipulloja tyhjentellen. Juttu kulki rattoisasti ja pian tunnelma alkoikin olla samalla tasolla kuin missä tahansa teekkarijuhlassa. Niinpä niin... Mihinkähän sitä kissa karvoistaan eroon pääsisi, mutta kaiken kaikkiaan on todettava, että hillitty eurooppalaisuus säilyi koko erittäin arvokkaan ja hyvin onnistuneen tilaisuuden loppuun asti.

Joran "Hasse" Hasenson

Anders sekä viini- ja juustopöytä

myynnissä myös yksirypäisenä, mutta tämä sekoitus, jossa on siis Merlot: a (60 %), Cabernet Sauvignonia (40 %) on parempi. Tuoksu oli asiantuntevan raattimme mielestä hieman latteaa, vaikkakin mausteinen. Maku sen sijaan oli hyvin täyteläinen ja voimakas. Bulgarialaisilla viineillä on kovin huono maine, mutta tämä tuttavuus kuitenkin tuntuu kumoavan sen.

½Hermannin työläiskastin näkökulmasta

Olin yksi niistä onnellisista, jotka pääsivät nauttimaan orjatyövoimana olemisesta tässä jalossa ½-vuosi juhlassa. Tilaisuushan oli K-2.vuosikurssi juhlijoiden osalta.

Päinvastoin kuin juhlijat, me pääsimme smökkiin etkoilemaan jo kauan ennen kuin ovet edes avattiin. Kattamiset & muut valmistelut sujuivat ihan mukavasti, ja suuri kiitos sähköinsinööririkillalle narikkalappujen täydellisestä sekoittamisesta => . Pian kaikki oli kuitenkin kasassa, ja päätarjoilija Hasse laittoi rusetin kaulaan. Samassa silmänräpäyksessä ensimmäiset vieraat jo saapuivatkin. Niille kaikille, jotka eivät olleet ½-Hessussa (tai eivät muuten vain muista - teitäkin taitaa löytyä), kerrottakoon, että siellä tarjottiin maukasta Kanaa & la raksa riisin kera. Alkuruokana tietty salaattia & tuoretta patonkia ja jälkiruokana ompuppiirakka vaniljakastikkeessa. Tai jotain. Myös hyvin pitkälle jalostettua viinirypälemehua oli saatavilla.

Näköjään sitsikulttuuriin kuuluu olennaisena osana laulu. Etenkin se "henkilökuntaa, henkilökuntaa paarlevuu..." Tehän imitte nestettä tehokkaammin, kuin Serla talouspaperia. Tai sitten se määrä vain hirvitti, koska olin itse anniskelemissa MUIDEN laseihin.

Kerrankin jouduimme ihan oikeasti raatamaan lakkipisteidemme eteen, ja on mukavaa yletä tästä työläiskastista Suuresta Sammosta juovaan joukkoon jo ensi vuonna

Phuksi raataa lakkipisteidensä eteen

IK:n kunniajäsenet sekä muuta juhlakansaa 1/2-Hermannissa

